
Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

Palestra 2/9(10), 85-90

1958

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

B. Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

1. ZAWIADOMIENIE POKRZYWDZONEGO O UMORZENIU DOCHODZENIA DYSCYPLINARNEGO (§ 18 ROZPORZĄDZENIA O POSTĘP. DYSCYPL. Z 4.VIII. 1950 R.) NASTĘPUJE PRZEZ DORECZENIE ODPISU UCHWAŁY RADY ADWOKACKIEJ WRAZ Z UZASADNIENIEM

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 25 kwietnia 1958 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania ob. S.S. od uchwały Rady Adwokackiej w Ł. z dnia 6 lutego 1958 r. w przedmiocie umorzenia dochodzenia dyscyplinarnego p-ko adw. T.T.,

postanowił:

zaskarżoną uchwałę Rady Adwokackiej w Ł. uchylić i sprawę przekazać tejże Radzie Adwokackiej do ponownego rozpoznania.

Z uzasadnienia:

(...) Wydział Wykonawczy zważył, co następuje:

Według art. 25 ust. 1 ustawy o ustroju adwokatury uchwała rady adwokackiej dotycząca bezpośrednio poszczególnych osób powinna zawierać uzasadnienie faktyczne i prawne.

Zainteresowanemu powinna być doręczona uchwała wraz z uzasadnieniem, by mógł należycie korzystać z przysługującego mu prawa odwołania się od uchwały.

W niniejszej sprawie uchwała Rady Adwokackiej w Ł. nie zawiera żadnego uzasadnienia, a pokrzywdzonemu nie doręczono ani uchwały, ani postanowienia umarzającego, z którego mógłby poznać wiadomość o motywach umorzenia. Również pismo dziekana zawiadamiającego pokrzywdzonego o postanowieniu rzecznika dyscyplinarnego i o uchwale Rady Adwokackiej nie zawiera żadnego uzasadnienia.

Te wady postępowania są tak istotne, że same przez się powodują konieczność uchylecia zaskarżonej uchwały i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy należy — niezależnie od usunięcia wytkniętych wad postępowania — rozważyć, czy nie zachodzi potrzeba uzupełnienia dochodzenia przez przeprowadzenie dodatkowych dowodów ze świadków (np. protokolanta, ławników), a to wobec zeznania świadka H.T., że nie przypomina sobie, by adw. T. używał pod adresem pokrzywdzonego słów obraźliwych.

2. PEŁNIENIE FUNKCJI NIESTALE URZĘDUJĄCEGO CZŁONKA PREZYDIUM RADY NARODOWEJ NIE STANOWI ZAJĘCIA KOLIDUJĄCEGO Z ODBYWANIEM APLIKACJI ADWOKACKIEJ (ART. 57 UST. 1 I ART. 75 U. O. U.A.)

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej
z dnia 25 kwietnia 1958 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu pisma Rady Adwokackiej w W. z dnia 8 marca 1958 r. L. dz. 591/58 o wyjaśnienie, czy pełnienie funkcji niestale urzędującego członka prezydium rady narodowej stanowi zajęcie kolidujące z odbywaniem aplikacji adwokackiej,

u c h w a l i ł:

wyjaśnić, że pełnienie funkcji niestale urzędującego członka prezydium rady narodowej nie stanowi zajęcia kolidującego z odbywaniem aplikacji adwokackiej.

U z a s a d n i e n i e

Według art. 50 i 58 ustawy z dnia 25 stycznia 1958 r. o radach narodowych (Dz. U. Nr 5, poz. 16) stanowisko członka prezydium rady narodowej opiera się na wyborze dokonany przez radę narodową, przy czym tylko stale urzędujący członek prezydium korzysta na czas pełnienia obowiązków w prezydium z bezpłatnego urlopu w dotychczasowym zakładzie pracy, a z tytułu pracy w prezydium rady narodowej otrzymuje uposażenie miesięczne unormowane w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 17 lutego 1958 r. (Dz. U. Nr 12, poz. 45).

Natomiast niestale urzędujący członek prezydium rady narodowej wykonuje swoje obowiązki jako obowiązki społeczne bez prawa do wynagrodzenia za ich pełnienie (art. 45 i art. 49 ust. 3 ustawy o radach narodowych).

W tym stanie prawnym pełnienie obowiązków niestale urzędującego członka prezydium rady narodowej nie może uchodzić ani za zajęcie kolidujące z odbywaniem aplikacji adwokackiej (art. 57 ust. 1 ustawy o u.a.), ani za zajęcie uboczne wymagające uzyskania przez aplikanta adwokackiego zezwolenia rady adwokackiej (art. 73 ustawy o u.a.).

W interesie ogólnospołecznym należy popierać i ułatwiać pełnienie przez członków adwokatury obowiązków społecznych. Dotyczy to również aplikantów adwokackich, dla których pełnienie tych obowiązków nie może być przeszkodą w prawidłowym odbywaniu aplikacji adwokackiej.

3. WOJEWÓDZKIEJ RADZIE ADWOKACKIEJ PRZYSŁUGUJE PRAWO WNO-SZENIA ODWOŁAŃ OD UCHWAŁ INNYCH RAD ADWOKACKICH, GDYŻ WOJEWÓDZKA RADA ADWOKACKA MOŻE BYĆ UWAŻANA ZA OSOBĘ ZAINTERESOWANĄ W ROZUMIENIU ART. 25 UST. 2 U. O U.A.

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 25 kwietnia 1958 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania Rady Adwokackiej w K. od uchwały Rady Adwokackiej w O. z dnia 13 września 1957 r. w przedmiocie zaniechania dochodzenia dyscyplinarnego przeciwko adw. Z.M. w związku z wykonywaniem praktyki poza siedzibą zawodową,

postanowił:

zaskarżoną uchwałę Rady Adwokackiej w O. uchylić i polecić tejże Radzie Adwokackiej wszczęcie przeciwko adw. Z.M. dochodzenia dyscyplinarnego.

Z uzasadnienia:

(...) Rozważaniu przez Wydział Wykonawczy ulega przede wszystkim zagadnienie, czy wojewódzkiej radzie adwokackiej przysługuje prawo wnoszenia odwołań do Naczelnej Rady Adwokackiej od uchwał innych rad adwokackich, w szczególności zaś — czy wojewódzka rada adwokacka może być uważana za osobę zainteresowaną w rozumieniu art. 25 ust. 2 ustawy o ustroju adwokatury.

W związku z tym należy wyjaśnić, że art. 25 ust. 1 ustawy o ustroju adwokatury mówi o uchwałach rady adwokackiej „dotyczących bezpośrednio poszczególnych osób”. Ustawa pod tym względem nie czyni żadnego wyjątku. Osobą zainteresowaną może być każda osoba zarówno fizyczna, jak i prawna. Jeśli chodzi o radę adwokacką, to jest ona ustawowym organem wojewódzkiej izby adwokackiej (art. 15 ustawy o ustroju adwokatury), która posiada osobowość prawną (art. 13 ust. 2 ustawy) i której interesy mogą być naruszone w sposób wymagający ingerencji innej rady adwokackiej. Do wypadków tego rodzaju należy zaliczyć wypadki, gdy interesy te narusza adwokat będący członkiem innej izby adwokackiej i podlegający tym samym właściwości organów tej izby. W szczególności dotyczy to wypadków odpowiedzialności dyscyplinarnej adwokatów. Wojewódzka rada adwokacka jako organ wojewódzkiej izby adwokackiej nie może w tych wypadkach znajdować się w sytuacji gorszej niż jakkolwiek inna osoba fizyczna lub prawna. Skoro więc wojewódzka rada adwokacka wnosi doniesienie na adwokata członka innej izby adwokackiej, to w myśl uchwały Wydziału Wykonawczego z dnia 2 listopada 1956 r. (por. „Biuletyn NRA” nr 3 z 1956 r., str. 95) zainteresowanej radzie adwokackiej przysługuje prawo wniesienia odwołania do Naczelnej Rady Adwokackiej, odmienne więc stanowisko Rady Adwokackiej w O. należy uznać za nietrafne (...).

4. CZŁONEK ORGANÓW ADWOKATURY, PRZECIWKO KTÓREMU WNIESIONY ZOSTAŁ AKT OSKARŻENIA W POSTĘPOWANIU DYSCYPLINARNYM, OBOWIĄZANY JEST Z TĄ CHWILĄ ZAPRZESTAĆ PEŁNIENIA FUNKCJI W ORGANACH ADWOKATURY DO CZASU PRAWOMOCNEGO ZAKOŃCZENIA JEGO SPRAWY DYSCYPLINARNEJ

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej
z dnia 25 kwietnia 1958 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej

postanowił:

Członek organów adwokatury, przeciwko któremu wniesiony został akt oskarżenia w postępowaniu dyscyplinarnym, obowiązany jest z tą chwilą zaprzestać pełnienia funkcji w organach adwokatury do czasu prawomocnego zakończenia jego sprawy dyscyplinarnej, a nadto jeżeli z funkcją tą związane jest pobieranie wynagrodzenia, zrzec się go na wyżej wymieniony okres.

Uzasadnienie

Wykonywanie funkcji członka organów adwokatury opierać się musi na bezwzględnym zaufaniu ze strony władz państwowych, ogółu adwokatury i całego społeczeństwa. Wniesienie przeciwko członkowi organów adwokatury aktu oskarżenia w postępowaniu dyscyplinarnym może osłabiać to zaufanie, a nadto dawać podstawę do przypuszczeń o możliwości wpływania na bieg sprawy z racji wykonywanych funkcji w organach adwokatury. Z tych względów wydaje się rzeczą słuszną i konieczną, aby obwiniony członek organów adwokatury zaprzestał pełnienia sprawowanych dotychczas funkcji do czasu prawomocnego zakończenia sprawy dyscyplinarnej i aby przez cały ten okres nie pobierał wynagrodzenia związanego z pełnieniem funkcji.

5. NIE PODLEGAJĄ ZASKARŻENIU DO NACZELNEJ RADY ADWOKACKIEJ UCHWAŁY RAD ADWOKACKICH POWZIĘTE W TRYBIE § 5 ROZPORZĄDZENIA O POSTĘPOWANIU DYSCYPLINARNYM Z DN. 14.VIII.1950 R.

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej
z dnia 9 maja 1958 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania adw. S.L. od uchwały Rady Adwokackiej w K. z dnia 8 lutego 1958 r.,

postanowił:

odwołanie adw. S.L. pozostawić bez uwzględnienia.

Z uzasadnienia:

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej uchwałą z dnia 17.I.1958 r. zlecił rzecznikowi dyscyplinarnemu Rady Adwokackiej w K. wniesienie aktu oskarżenia przeciwko adw. O.S. w związku ze skargą adw. S.L.

W wykonaniu powyższej uchwały rzecznik dyscyplinarny Rady Adwokackiej w K. sporządził w dniu 27.I.1958 r. akt oskarżenia.

Pokrzywdzony adw. L. powiadomiony o wniesieniu aktu oskarżenia złożył do Rady Adwokackiej w K. wniosek o wyłączenie organów Izby k. od dalszego rozpatrywania sprawy adw. S.

Rada Adwokacka w K. uchwałą z dnia 8.II.1958 r. postanowiła:

- „1) przyjąć do zatwierdzającej wiadomości złożenie przez rzecznika dyscyplinarnego aktu oskarżenia,
- 2) przekazać pismo adw. L. Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej do dalszego załatwienia z tym, że Rada Adwokacka nie uważa za wskazane skorzystanie przez rzecznika dyscyplinarnego z uprawnienia przewidzianego w § 1 pkt 4 rozporządzenia o postępowaniu dyscyplinarnym.”

Od punktu drugiego powyższej uchwały wniósł adw. L. odwołanie, w którego uzasadnieniu podkreśla, że obwinionym jest b. dziekan Rady Adwokackiej w K., do niedawna zwierzchnik wszystkich adwokatów Izby k.; że część członków obecnej Rady Adwokackiej zajmowała stanowiska również w poprzedniej radzie adwokackiej, której przewodniczył jako ówczesny dziekan obwiniony adw. S.; że z faktu długotrwałego prowadzenia sprawy przez rzecznika dyscyplinarnego i z faktu 2-krotnego umarzania przez niego dochodzenia wynika, iż są podstawy do przekazania sprawy organom innej izby.

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej zważył, co następuje:

Przed wszystkim podlega rozważeniu, czy pokrzywdzonemu przysługuje prawo odwołania się od uchwały Rady Adwokackiej w K. z dnia 8.II.1958 r. Uchwała ta dotyczy polecenia udzielonego przez Radę Adwokacką rzecznikowi tejże Rady i opiera się na przepisie § 5 rozp. o postęp. dyscypl. z 1950 r., który to przepis stwierdza, że rzecznik dyscyplinarny działa z ramienia rady adwokackiej i jest związany poleceniami tejże rady co do prowadzenia dochodzenia oraz wniesienia aktu oskarżenia i środków odwoławczych.

W myśl art. 25 u. o u.a. od uchwały rady adwokackiej przysługuje zainteresowanemu odwołanie do Naczelnej Rady Adwokackiej. Przepis ten ma za zadanie zapewnienie dwuinstancyjności i kontrolę nad uchwałami rad adwokackich i nie ma zastosowania w wypadkach odmiennie uregulowanych w przepisach o ustroju adwokatury. Takim odmiennym uregulowaniem postępowania są przepisy rozdziału 11 u. o u.a. dotyczące odpowiedzialności dyscyplinarnej oraz przepisy rozporządzenia o postępowaniu dyscyplinarnym z 14.VIII.1950 r. Przepisy te przewidują dwuinstancyjne postępowanie przed komisjami dyscyplinarnymi.

Jak to wyjaśnił Wydział Wykonawczy NRA w uchwale z dnia 24.III.1958 r.,¹ nie przysługuje odwołanie od uchwał rad adwokackich zawierających polecenie dla rzecznika dyscyplinarnego wydane w trybie § 5 rozporządzenia o postępow. dyscypl. (np. zlecenie wniesienia aktu oskarżenia lub odwołania, wystąpienia z wnioskiem o tymczasowe zawieszenie w wykonywaniu zawodu itp.). Z identycznych przyczyn nie przysługuje odwołanie od uchwały rady polecającej rzecznikowi, aby nie zgłaszał wniosku o przekazanie sprawy do innej wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej (..).

¹ Por.: „Palestra” nr 7—8 z 1958 r.